

Monica Ciută
Irina Sârbu

Copilăria lui
Frédéric Chopin

GRAFOART

©2022. Toate drepturile rezervate.

Nicio parte din prezenta lucrare nu poate fi copiată,
reprodusă sau transmisă prin niciun mijloc electronic sau mecanic
și nu este permisă nicio formă de imprimare audio sau video
fără acordul scris al Editurii Muzicale GRAFOART.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ciută, Monica

Copilăria lui Frédéric Chopin / Monica Ciută, Irina Sârbu.

București : Grafoart, 2022

ISBN 978-606-747-149-6

I. Sârbu, Irina

929

0875

Editura Muzicală Grafoart®

București, Str. Brașov Nr. 20

Librăria Muzicală *George Enescu*

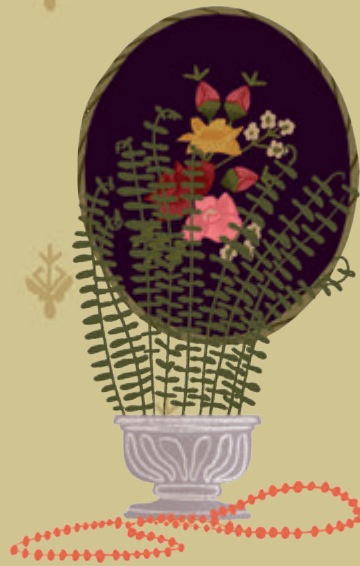
București, Piața Sfinții Voievozi nr. 1

Tel.: 0747 236 278; 021 315 07 12

E-Mail: edituragrafoart@gmail.com

Comenzi: librariamuzicala.ro

pentru
Ana și Albert

Înainte de a începe

Soarele Sol este un foarte bun povestitor. Îi plac mult copiii și ar dori mereu să le vorbească despre câte ceva nou și interesant. Subiecte are destule, mai ales că stră-stră-străbunicii lui, șoriceii Sică și Rică, au fost oaspeți în casele în care au copilărit cei mai mari compozitori ai tuturor timpurilor. Împreună cu pisica Lola, Sică și Rică și-au scris amintirile, adunate în multe caiete care s-au păstrat cu grijă în familie. Pe baza lor, Sol vă va spune astăzi povestea lui Frédéric Chopin, un compozitor polonez, îndrăgostit de pianul lui. Suntem siguri că îl veți urmări cu cea mai mare plăcere.

— Sau într-un an, sigur că nu. Muzica se măsoară în bătaii... în... pulsații... în timpi... – putem să le spunem cum vrem, toate denumirile înseamnă același lucru – cum ar fi secundele la ceas... tic-tac-tic-tac-tic-tac... și, ca să fie mai ușor, acești timpi sunt grupați, câte doi sau câte trei, în măsuri – în unități de măsură cum sunt la lichide litrul sau la lucrurile solide, kilogramul de exemplu. Uite – Frédéric se duce la pian și aduce o partitură – Vedeți? Portativele sunt împărțite în măsuri... prin aceste linii verticale... se văd foarte bine. Trei căpșoare se apleacă asupra foii cu portative, privind atent. Uite, aici, liniile verticale, pe care noi,

— Îmi amintesc, intervine Rică, așa o ureche sensibilă avea și micuțul Mozart care, mulți ani, nu a putut suporta sunetele instrumentelor de alamă, mai ales cele de trompetă, trombon, corn...

— Ce interesant... Lola este uimită și încearcă să înțeleagă ce i se povestește, dar sunt atâtea lucruri noi!

— Vrei să întrerupem povestea, să mergem să ne culcăm și să continuăm mâine? Pari obosită, Lola! Rică încearcă să profite de situație.

— Nuuuu, nuuuu... în nici un caz. Vreau povestea acum. Continuați! Lola e foarte curioasă.

— Bine... Rică încearcă să-și ascundă dezamăgirea. Spun eu. Atmosfera din familia Chopin invita la muzică. Frédéric crește și pianul îl atrage din ce în ce mai puternic. Lecțiile de pian, acompaniamentele de dansuri, toată

— Poloneza pe care am scris-o în ianuarie 1818, când nu împlinisem încă opt ani, a fost publicată. Puteam vedea partitura expusă în vitrinele magazinelor de muzică. Și eram foarte mândru, recunoaște Frédéric.

— Au apărut și comentarii foarte elogioase! Ronțăiam un ziar și era cât pe ce să mușc din titlu, se amuză Sică, dar m-am oprit la timp. Și mi-a plăcut atât de mult încât – așa cum s-a întâmplat și cu scrisoarea din care tocmai am citat, subliniază apăsat șoricelul dându-și importanță – am reținut ce am citit. Un cronicar, numele nu mi-l mai amintesc, din păcate, scria: